

The Holy See

POSLANICA PAPEŽA FRANČIŠKA ZA 33. SVETOVNI DAN MLADIH 2018

»Ne boj se, Marija, kajti našla si milost pri Bogu« (Lk 1,30).

Dragi mladi!

Svetovni dan mladih 2018 je še eden od korakov na poti k mednarodnemu svetovnemu dnevu mladih, ki bo januarja 2019 v Panami. Ta nova postaja našega romanja se odvija ravno v letu, v katerem bo tudi splošno redno zasedanje škofovske sinode na temo: *Mladi, vera in razločevanje poklicanosti*. To je dobro naključje. Cerkev bo pozornost, molitev in razmislek namenila mladim v želji, da bi vas znala razumeti in vas predvsem sprejeti kot dragocen dar za Boga, za Cerkev in za svet.

Kot že veste, smo se odločili, da nas bo s svojim zgledom in posredovanjem na tej poti spremljala Marija, mladenka iz Nazareta, ki jo je Bog izbral za mater svojemu Sinu. Marija hodi z nami po poti k sinodi in svetovnemu dnevu mladih v Panami. Če so nas lansko leto vodile besede njenega hvalospeva, »velike reči mi je storil Mogočni« (Lk 1,49), ki nas učijo, naj se spominjamo preteklosti, bomo letos v njeni družbi poslušali Gospodov glas, ki nas navdaja s pogumom in nam naklanja milost, ki jo potrebujemo, da bi odgovorili na njegov klic: »Ne boj se, Marija, kajti našla si milost pri Bogu« (Lk 1,30). To so besede, s katerimi je Božji poslanec, nadangel Gabrijel, nagovoril Marijo, preprosto dekle iz vasice v Galileji.

1. Ne boj se!

Razumljivo je, da sta nenaden prihod angela in njegov skrivnostni pozdrav: »Pozdravljena, obdarjena z milostjo, Gospod je s teboj« (Lk 1,28), močno *vznemirila* Marijo, ki je bila presenečena

nad tem, da ji je angel razodel še neznano identiteto in poklicanost. Marija je, podobno kakor druge svetopisemske osebe, trepetala pred skrivnostjo Božjega klica, ki je pred njo v trenutku razprostrl neskončno velik načrt, ob katerem je začutila vso svojo človeško majhnost ponižne stvaritve. Angel, ki je uvidel globine njenega srca, ji je rekel: »Ne boj se!« Bog vidi tudi v globino naših src. Dobro ve, s katerimi izzivi se moramo spoprijemati v življenju, še zlasti tedaj, ko moramo sprejeti temeljne odločitve, od katerih je odvisno, kaj bomo postali in kaj bomo počeli na tem svetu. Ko so pred nami odločitve glede prihodnosti, življenjskega stanu in poklicanosti, »trepetamo«. V takšnih trenutkih smo pretreseni, obdajajo in mučijo nas številni strahovi.

Kateri so vaši *strahovi*, mladi? Kaj vam povzroča največje skrbi? Eden izmed osnovnih strahov, ki pesti mnoge od vas, je, da ne bi bili ljubljeni, da ne bi bili všečni oziroma sprejeti takšni, kot ste. Mnogi današnji mladi imajo občutek, da bi morali biti drugačni, kot so v resnici, zato se skušajo prilagoditi pogosto umetnim in nedosegljivim merilom. S Photoshopom nenehno popravljajo svoje fotografije, se skrivajo za maskami in lažnimi identitetami do te mere, da že sami postanejo *fake/ponarejeni*. Mnogi so obsedeni s prejemanjem čim večjega števila »všečkov«. Iz takšne nezadostnosti izvira mnogo strahov in negotovosti. Drugi se bojijo, da ne bodo našli čustvene varnosti in bodo ostali sami. Mnogi se zaradi negotovosti, povezane z delom, bojijo, da se ne bodo mogli poklicno uresničiti oziroma izpolniti svojih sanj. Danes je veliko mladih, tako vernih kot nevernih, prežetih s strahovi. Strah ne zaobide niti tistih, ki so prejeli dar vere in resno iščejo svojo poklicanost. Nekateri razmišljajo: morda Bog od mene zahteva oziroma bo zahteval preveč. Če bom stopal po poti, ki mi jo je Bog pripravil, morda ne bom resnično srečen ali pa ne bom mogel storiti, kar me prosi. Drugi razmišljajo: če bom hodil po poti, ki mi jo je Bog pokazal, kdo mi lahko zagotovi, da bom po njej mogel hoditi do konca? Bom izgubil pogum? Bom izgubil navdušenje? Bom lahko na poti vztrajal vse življenje?

V trenutkih, ko dvomi in strahovi preplavijo naša srca, postane *razločevanje* nujno. Z razločevanjem vnesemo red v zmedo svojih misli in občutkov, da lahko ravnamo pravično in preudarno. V tem procesu je prvi korak pri premagovanju strahov, da jih jasno prepoznamo, da ne bi izgubljali časa in moči v objemu praznih in neoprijemljivih utvar. Zato vas vabim, da pogledate v svoja srca in svoje strahove »poimenujete«. Vprašajte se: Kaj me danes, v konkretni okoliščini, ki jo živim, vznemirja, česa se najbolj bojim? Kaj me ustavlja in mi preprečuje, da bi napredoval? Zakaj nimam poguma, da bi sprejel pomembne odločitve, ki so potrebne? Ne bojte se iskreno soočiti s svojimi strahovi, jih prepoznati v njihovi resničnosti in jih sprejeti. Sveto pismo ne zanika človeškega čustva strahu in niti mnogih vzrokov zanj. Abraham se je bal (prim. 1 Mz 12,10ff), Jakob se je bal (prim. 1 Mz 31,31; 32,7), prav tako pa tudi Mojzes (prim. 2 Mz 2,14; 17,4), Peter (prim. Mt 26,69ff) in apostoli (prim. Mr 4,38–40; Mt 26,56). Tudi Jezus je izkusil strah in trpljenje (prim. Mt 26,37; Lk 22,44), čeprav njegovi strahovi niso primerljivi z našimi.

»Kaj ste strahopetni? Ali še nimate vere?« (Mr 4,40), je Jezus opomnil učence in tudi nam pomaga razumeti, da ovira za vero pogosto ni *dvom*, ampak *strah*. Razločevanje nam pomaga prepoznati te strahove in jih premagati, da se lahko odpremo življenju in se mirno soočimo z izzivi,

ki nam prihajajo na pot. V življenju kristjanov strah še posebej ne sme imeti zadnje besede, ampak mora biti priložnost za dejanje vere v Boga in življenje. To pomeni, da verjamemo v temeljno dobroto bivanja, ki nam ga je dal Bog, in zaupamo, da nas bo vodil k srečnemu koncu tudi v življenjskih okoliščinah in nezgodah, ki jih pogosto ne razumemo. Če v sebi gojimo strahove, pa se bomo zapirali vase, se zgradili pred vsem in vsakomur ter ostali kot ohromljeni. Treba je ukrepati! Ne zapirajte se vase! V Svetem pismu se besede »ne boj se« na različne načine ponovijo 365-krat, kot bi nam Gospod želel povedati, naj bomo vse dni v letu osvobojeni strahu.

Razločevanje postane nepogrešljivo, ko človek v življenju išče svojo poklicanost. Ta zelo pogosto ni nekaj očitnega oziroma ni jasna na prvi pogled, ampak jo spoznavamo postopoma. V tem primeru razločevanje ni toliko posameznikov trud za samoopazovanje, da bi bolje razumel svoj notranji ustroj, kar ga okrepi in s čimer pridobi nekaj ravnovesja. V tem primeru se posameznik lahko okrepi, a še vedno ostaja priklenjen na omejeno obzorje lastnih zmožnosti in stališč. Poklicanost pa je po drugi strani *klic od zgoraj* in v tem kontekstu razločevanje najprej pomeni odpiranje Njemu, ki nas kliče. Potrebujemo torej molitev v tišini, da bi lahko slišali Božji glas, ki odzvanja v naši vesti. Bog trka na vrata naših src, kot je potrkal na vrata Marijinega srca, in hrepeni po tem, da bi v molitvi sklenil prijateljstvo z nami, da bi nam lahko govoril po Svetem pismu, da bi nam lahko dal milost v zakramentu sprave in bi bil lahko eno z nami v evharistiji.

Treba se je tudi pogovarjati z *bližnjimi*, se srečevati z brati in sestrami v veri, ki imajo več izkušenj, ker nam lahko pomagajo bolje videti in modro izbrati med raznimi možnostmi. Ko je mladi Samuel slišal Gospodov glas, ga ni takoj prepoznal. Trikrat je tekel k Éliju, staremu duhovniku, ki mu je na koncu predlagal, kako naj prav odgovori na Gospodov klic: »In če te bo poklical, reci: ›Govôri, Gospod, kajti tvoj hlapec posluša« (1 Sam 3,9). Ko boste v dvomih, védite, da se lahko zanesete na Cerkev. Vem, da je mnogo zelo dobrih duhovnikov, redovnikov in redovnic, vernih laikov, tudi veliko mladih, ki vam lahko nudijo oporo kot starejši bratje in sestre v veri. Pod vodstvom Svetega Duha vam bodo znali pomagati najti smisel v dvomih in razumeti Božji načrt vaše osebne poklicanosti. »Drugi« ni le duhovni voditelj, ampak vsakdo, ki nam pomaga, da se odpremo za neskončno bogastvo, ki nam ga je v življenju dal Bog. V naših mestih in občestvih je treba ustvarjati priložnosti za rast, sanje in upiranje pogleda k novim obzorjem. Ne izgubite navdušenja nad prijetnim druženjem in prijateljstvom z ljudmi, tako kot zadovoljstva nad skupnimi sanjami in skupno potjo. Pristni kristjani se ne bojijo odpirati bližnjim in z njimi deliti lastnih osnovnih priložnosti, ki tako postanejo priložnosti bratstva. Dragi mladi, ne dovolite da bi iskra vaše mladosti ugasnila v temi zaprte sobe, v kateri bi bila računalnik ali pametni telefon edino okno v zunanji svet. Na stežaj odprite vrata svojega življenja! Svoj čas in prostor zapolnite s pomenljivimi odnosi, resničnimi ljudmi, s katerimi boste delili pristne in konkretne izkušnje vsakdanjega življenja.

2. Marija!

»Poklical sem te po imenu« (Iz 43,1). Prvi razlog, ki ne govori v prid strahu, je dejstvo, da nas je Bog poklical *po imenu*. Angel, Božji odposlanec, je Marijo poklical po imenu. Poimenovanje je

lastno Bogu. Ko opravlja delo stvarjenja, vsako bitje priklič k življenju po lastnem imenu. Za vsakim imenom je identiteta, ki je edinstvena v vsem, v vsakem človeku, tisto intimno bistvo, ki ga resnično pozna le Bog. Ta privilegij je Bog delil s človekom, ko ga je povabil, naj sam imenuje živali, ptice in tudi svoje potomce (1 Mz 2,19–21; 4,1). Ta globoko svetopisemski pogled srečamo v mnogih kulturah, ki v imenu prepoznavajo razodetje globoke skrivnosti življenja, pomena bivanja.

Ko Bog nekoga pokliče po imenu, mu razkrije tudi njegovo *poklicanost*, njegov načrt za svetost in izpolnitev, po katerem človek postane dar za bližnje in po katerem je edinstven. In ko Bog človeku, ki ga kliče, želi razširiti njegovo življenjsko obzorje, mu da *ново ime*, kot ga je dal Simonu, ki ga je klical »Peter«. Od tu izvira običaj, po katerem nekdo dobi novo ime, ko vstopi v redovno ustanovo, kar nakazuje novo identiteto in poslanstvo. Ker je Božji klic edinstven in oseben, potrebujemo pogum, da bi se lahko ločili od vzorcev prilagajanja, ki pritiskajo na nas, da bi naše življenje v resnici lahko postalo pristen in nenadomestljiv dar Bogu, Cerkvi in vsem ljudem.

Dragi mladi, ko nas torej Bog kliče po imenu, je to znamenje našega velikega dostojanstva v Božjih očeh in njegove ljubezni do nas. Bog vsakogar od vas kliče po imenu. Vas vse *Bog nagovarja s »ti«*, dragoceni ste v njegovih očeh, vredni spoštovanja in ljubezni (prim. Iz 43,4). Radostno sprejmite ta dialog, ki vam ga ponuja Bog, ta poziv, v katerem se obrača na vas in vas kliče po imenu.

3. *Kajti našla si milost pri Bogu*

Mariji se ni bilo treba bati predvsem zato, ker je našla milost pri Bogu. Beseda »milost« govori o zastonjski, nezasluženi ljubezni. Bog nam nenehno daje vedeti, da nam njegove bližine in pomoči ni treba zaslužiti z »izjemnim življenjepisom«, polnim odlik in uspehov. Angel je rekel Mariji, da je že našla milost pri Bogu, ne da se bo to šele zgodilo. In ravno te angelove besede nam pomagajo razumeti, da nam Bog nenehno naklanja svojo milost, ki ni ne bežna ne kratkotrajna, zato nikoli ne razočara. Tudi v prihodnosti bo Božja milost vedno z nami in nas bo podpirala, še zlasti v trenutkih preizkušenj in teme.

Nenehna navzočnost Božje milosti nas spodbuja, da bi z zaupanjem sprejeli svojo poklicanost, za katero je potrebna goreča vera, ki jo je treba obnavljati iz dneva v dan. Na poti poklicanosti srečujemo križe: to niso le uvodni dvomi, ampak tudi mnoge skušnjave, ki se pojavljajo na poti. Čeprav občutek nezadostnosti spremlja Kristusovega učenca vse do konca, ta pozna tudi moč Božje milosti.

Angelove besede se spuščajo na naše človeške strahove in jih raztapljajo z močjo vesele novice, katere oznanjevalci smo: naše življenje ni golo naključje ali zgolj boj za preživetje, ampak je vsak od nas dragocena zgodba, ki jo Bog ljubi. »Pri njem smo našli milost,« kar pomeni, da Stvarnik v človeku vidi edinstveno lepoto in ima za njegovo življenje sijajen načrt. Čeprav to dejstvo seveda ni zagotovilo, da ne bomo imeli težav ali trenutkov negotovosti, nam daje moči, da temeljito

spremenimo svoje življenje. Neznana prihodnost ni temna grožnja, ki jo moramo preživeti, ampak ugoden čas, ki nam je dan, da bi lahko živeli svojo edinstveno osebno poklicanost in jo delili z brati in sestrami v Cerkvi in svetu.

4. *Pogum v sedanjem trenutku*

Iz gotovosti, da je Božja milost z nami, izvira moč, s pomočjo katere lahko v sedanjem trenutku zberemo pogum, da uresničimo, kar nas Bog prosi tukaj in sedaj, na vseh področjih življenja, da sprejmemo poklicanost, ki nam jo razkriva Bog, da živimo svojo vero, ne da bi jo skrivali ali jo slabili.

Da, ko se odpremo Božji milosti, nemogoče postane resničnost. »Če je Bog za nas, kdo je zoper nas?« (Rim 8,31). Božja milost se dotika »sedanjega« trenutka vašega življenja, vas »zgrabi« takšne, kakršni ste, z vsemi strahovi in omejitvami, razkriva pa tudi sijajne Božje načrte. Vi mladi morate čutiti, da nekdo resnično verjame v vas: véдите, da vam papež zaupa, da vam Cerkev zaupa! In tudi vi zaupajte Cerkvi!

Mladenki Mariji je Bog zaupal pomembno nalogo ravno zato, ker je bila mlada. Mladi imate moč, ker živite v življenjskem obdobju, ko je energije na pretek. Uporabite to moč in energijo ter izboljšajte svet, začnite pa tam, kjer živite. Želim, da bi v Cerkvi dobili pomembne dolžnosti, da bi se našlo dovolj poguma, da bi se za vas naredil prostor in da bi bili pripravljeni prevzeti katero od teh dolžnosti.

Vabim vas, da znova občudujete Marijino ljubezen: skrbno, dinamično in konkretno ljubezen, polno drznosti in popolnoma posvečeno darovanju sebe. Cerkev, ki bo prežeta s temi marijanskimi lastnostmi, bo vedno Cerkev, ki krene na pot, ki preide lastne omejitve in meje, da bi iz nje prekipevala milost, ki jo je prejela. Če si dovolimo, da se nas Marijin zgled resnično dotakne, bomo pristno živeli to dobroto, ki nas spodbuja, da Boga ljubimo bolj kot vse drugo, tudi bolj kot sebe, in da ljubimo tiste, s katerimi si delimo vsakdanje življenje. Ljubili pa bomo tudi tiste, ki se nam skorajda ne zdijo vredni ljubezni. To je ljubezen služenja in predanosti, predvsem do najšibkejših in najbolj ubogih, ljubezen, ki spreminja naše obraze in nas napolnjuje z veseljem.

Poslanico želim skleniti s čudoviti besedami svetega Bernarda iz slavne pridige o skrivnosti Marijinega oznanjenja, ki govorijo o tem, kako ves svet pričakuje Marijin odgovor: »Slišala si, o Devica, da boš spočela in rodila sina. Slišala si, da se to ne bo zgodilo od moža, ampak od Svetega Duha. Angel čaka na tvoj odgovor. [...] Tudi mi, o Gospa, čakamo na sočutno besedo. [...] Za tvoj kratek odgovor moramo biti prenovljeni in poklicani v življenje. [...] Nanj čaka vsa zemlja, ki kleči pred teboj. [...] Hitro mu odgovori, o Devica« (*Sermon* 4, 8–9; *Opera Omnia*).

Predragi mladi, Gospod, Cerkev in svet čakajo tudi na vas in vaš odgovor na edinstven klic, ki ga vsakdo prejme v življenju! Medtem ko se vse bolj bliža svetovni dan mladih v Panami, vas vabim,

da se na to srečanje pripravljate z veseljem in navdušenjem tistih, ki želijo sodelovati v takšni veliki pustolovščini. Svetovni dan mladih je za pogumne! Ni za mlade, ki iščejo le udobje in ki se umaknejo, ko se pokažejo težave. Ali sprejmete ta izziv?

V Vatikanu, 11. februarja 2018

Šesta nedelja med letom, praznik Lurške Matere Božje

FRANČIŠEK

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana